

Referat despre comertul in Egiptul antic - prima parte

In Egiptul antic, comertul era aproape in intregime un comert de stat. Comertul exterior, cel putin, era organizat si controlat exclusiv de stat. Chiar din epoca Regatului Vechi, Palatul regal organiza adevarate expeditii comerciale, sub conducerea unui fiu al regelui sau a unui demnitar superior. Grupuri mici de trimisi, inarmati, calatoreau fie pe uscat, fie pe mare pana in regiuni andeprtate: la Byblos, pe tarmul fenician, in Nubia, in Punt (Somalia de azi), in Siria si in alte parti ale Orientului Apropiat. De acolo aduceau, in troc, marfurile cautate.

Principalele articole de care Egiptul ducea lipsa arama, bronzul, argintul, si in special lemnul pentru constructii erau fie luate ca prada in timpul campaniilor militare, fie primite ca tribut de la popoarele supuse, fie negociate de imputernicitii regelui sau ai templelor. Acestia tratau afaceri si cu negustorii straini care navigau de-a lungul coastei Marii Rosii.

Palatul si marile temple isi aveau propriile lor flote comerciale. Negustorii straini de obicei greci sau fenicieni) nu erau acceptati in Egipt decat foarte rar si cu mare greutate. Chiar la o data tirzie (in secolele VII-VI i.e.n.) li se fixau anumite puncte obligatorii pentru tranzactiile pe care le operau si erau supusi unui control foarte sever.

Egiptul putea exporta grane, tesaturi de in, peste uscat, pielarie, aur, vase artistice de piatra, precum si foi de papirus care erau apoi difuzate in Orientul Mijlociu si in lumea greceasca. Negustorii regelui si ai templelor aduceau in schimb pe langa lemnul si metalele amintite mai sus untdelemn, vin, arme, aromate, purpura, ceramica de arta si obiecte de filde.

Negustorii intimpinau imense greutati in drumurile lor. Pe uscat, pe drumurile impracticabile, transportul marfurilor se facea numai cu magari si catiri; pe Nil lipsa de porturi, bancuri de nisip, stinci, virtejuri, insule, curenti repezi, crocodili si pitoni. Deosebit de grea era pentru negustori navigatia si pe Marea Rosie (abordata de pe la mijlocul mileniului al III-lea i.e.n.), pe ale carei coaste nu existau puncte de aprovizionare, nici cu hrana, nici macar cu apa.